

ИЗКУСТВОТО КАТО АЛТЕРНАТИВА

Сборник с творчество на доброволци и участници
в програма „Индикативна превенция
за студенти и младежи експериментиращи
или употребяващи ПАВ“

- Разумът говори, но сърцето не слуша!
- Най-трудно е кората си обвиват
всичка на себе си!
- Забравянето е нощта
Болест и слабост.

М. Славчова 2.154.

нЕ

и после спира да ни имма
спира онова, което никога не започна
ключиците ти не си намират катинарчето
започваш да пръщши като станиолче
но ти липсва сладкото
лекаши цялата, липсваши цялата
забиваш собственото си Нищо
лошкаш го, пееш му
така и не мълкба
какво толкова ...
гледаш възглавничката, виждаши възглавничката
„Ще е бързо“ – казваш си
1.2.3! Готово
4 – вика името ти
глупачка
как да убиеш онова дето не е -

В процепите между гънките на устните ти
има малки ефимерни длета
при всяка мимика ми постилаши червени килими
ще тръгна, мила, извам ти казвам
само да нахраня нашето Нищо
че да ти щипе на небчето или-То

онова, което НЕ Е, Ту и Аз
Или
онова дето Сме въпреки себе си

Шепни ми.

Анет Атанасова

Предумишлено

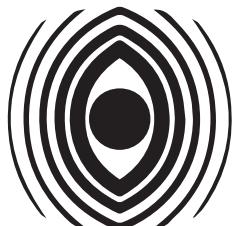
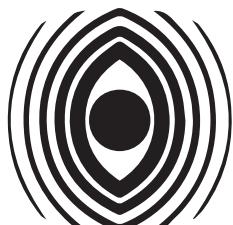
хрущялите ти – резби на портите към себе си
започват да скърцат все по-упорито
сякаш сме във филм на Линч
толкова коварно изнасиливане
може да стане само с разрешение
позволяваши ми да разбия клоачалката
докъто нускаш клоача отдолу
не парадоксите са лудост
лудост е да наричаш лудост
онази която не е
цялото ти пространство вътрe
мирише на подта ми
какво друго да изпаряваш отвън
щом от нея са съзимте ти
мразя всяка влажност
която не се излива от мускули
казваши и То е такъв
На пъна на упрото
Ти си бървта
Вечно нехвърлена

Когато ми се пише за теб

Когато ми се пише за теб
Изливам мастило върху стената-
По-чисти танети не съм виждала

ом(ново)

когато порасна ще стана като нас
армии от жени ще ревнуват Всемира ни
ще бъде 10,5 по рихтер
срутването на физиката
отнемането на всички обективи
голотата на новородено
съвестта на проститутка
кодекса на вричането
белега от липсваща халка
черното на вътрото
стоманата на жестовете
плътта на живеенето
оргазмите на кислорода
зрелището на имането
болката на живата вода
митологията на 21 век
името ти на гроба ми
първото на последното
последното на първото
първото на първото
и малко преди него
когато порасна ще стана като нас
смъртта ревнува случването ни

Анет Атанасова

Упова-Hue

рожбите на това което Е
се лопят от мъртва утроба
убиващ децата му
преди да са заченати

възкръсна ли не-било-то?

Неизбежно

алозията за бившия ни бъдещ свят
те ограбва повече от циганката на Великден
несъвършенството не се измерва в дефекти
точно толкова колком
'трябващ, можеше, щеше'
са в минало несъвършено
ще осъзнаеш, че понякога Е, каквото НЕ Е
само за да стане, каквото не е било
алозията ти за бившия ни бъдещ свят
е кучката, за която никога няма да се ожениш
и същата, с която всяка нощ си лягаши
*

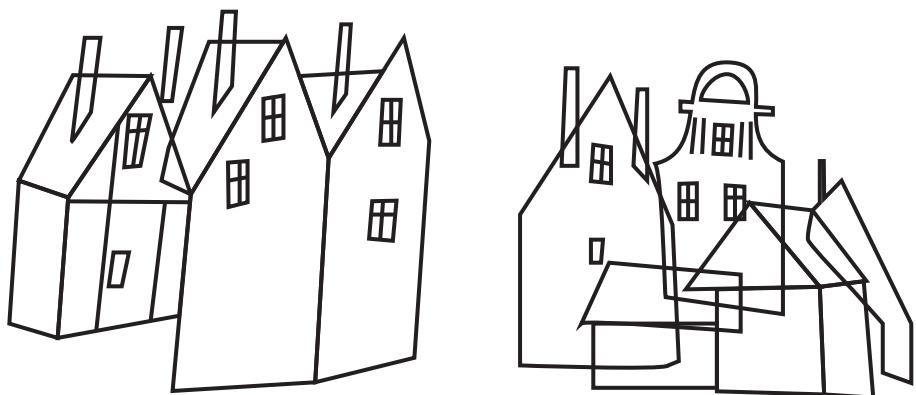
няма неизползвани бъдещета
плодът винаги чака в зародиш

Анет Атанасова

самодостатъчно затова и пошло
застанало над всичкото
обесено пред нямането ти
като амвон
като стълб
и като скеле
разгърнало ръцете си да те поеме
да ти nonee да те приломи
мислиш си че е храдуна
дом е казва ти
залепва си табелка "СИГУРНОСТ"
рисува къщичка
лени танети с цветя под бряста ти
и точно затова и го напускаш
и точно за това и не дочакваш

обичаш влакове
но мразиш разписания
табелките са за уютните
дом е сам да си носока

Анет Атанасова

Мъртво вълнение

а как бих искал да те превърна в риба
да си толкова тиха и лоснесма
че когато те събличам
да те пуска всеки че си се изпълзнала
и си казвам:

‘давай, геме, реагирай’
после обаче се сещам
как на 9 ми отрязаха хрилете
уж да дишам по-свободно
плоя над тази свобода под надслов:
„кислорода е живот“
щом ти живееш в Марианската падина
а аз под леля Ваня от 2рия етаж
която днес сервира хайвер ‘от куртоазия’
дышаш ли ме рибо!

обругавам свободата си
има толкова малко аз във мене
че си говоря сама с теб:
ще пия средата около теб
ще ям неродените ни деца
ще дишам с твоите нсевдо дробове
ще говоря твоето бездумие
току виж
те глътна
задавя се
и спра да съм свободна
колкото повече (са), толкова по-малко(си)

Суша

преливат от вина корениите ми
изтича им росата
дехидратирам се в пустините (mu)
не виждам двета кратера на лицето ми
после сякаш извърбомо изречение
клатушва се по собствената си мяга
духва го пустинния вятър
и ме заставя ликът на химерата –

от миражи не се пие вода

Из(вън)мен

Някой ден когато отново изляза от себе си
Ще има счупени мостове и задавени риби
Умиращи неродени деца ще плачат с подта ни
Обрулени листа ще дерзаят септичност
Циганите ще смускат кожите си да кале мастило
Баба ще е неготова отново с чеша сватбата ни
Концентрата ще губи таланта си да ме изтръпва
Поетите ще спрът най-накрая да пишат за тихото
Когато накрая Любов се превърне отново в подлог

Някой ден, когато отново изляза от себе си
Ще спра да обичам жена си
Защото Нейно е всичкото мое
Твое е всичкото То ми останоло

The Void

Тракане подобно на чакане
Като БДЖ във всичките сезони
Но не вътре а пред бариерите
На нищото което следва
Без глаголно застинало сляпо
Всеnak удобно за описание
За настаняване в него ако щеш
Способно да те погълне
Колкото и симо да си го намерили
Не бои не мери егоцентрично
Манифестиращо себе си
Сноено в себе си със себе си

По камран

Пушещите нощите
Точно както и жените си
Оставящите ги точно
Преди да са свършили
За да може да вижда
Как изгарят в себе си
И никоя в ръцете и
После една нощ
Се самозабрави
Цигарата изпущи до филтър
А с Няя вече кашлят заедно

**

Перфектна симбиоза между афтентичност и ефирност
Липсват очертите на запълнените ти пространства
Излива се съдържанието им в очите ми
Започвам да го тека меко и плавно отново по теб
Цикъл на вечността в пластовете на битийното
Поеми ме в пълнотата на моята нищожност
От тук до развалената ядка на зениците ми
После влез през този новопостроен тунел
Намири края му
Запознай го с началто си

Изповядвам всяка твоя относителност
Обречена си на моя абсолют

Очаровам се от факта на твоето съществуване

*

В антракта между битиетата ми
Си те съчиних, измислих и налучках
Стонът е фълшищ диригент
Не замихва в паузите
Измежду трептенията
На струните им по мен
Ти усетих отсъствието
Прости ми –

Твърде много са ми единствените
За да те направя следваща

Анет Атанасова

Рождение

разпръсквам се в едно рождение
нтоансиите ми не си намират първоизточника
от тук го ‘огромността’ на меркурий
и някъде до рибонуклеоновата ми киселина
се раздам

в полумесеца между Великден и Коледа
чета Отче Наш по будистки
и чакам U2nak да го дадат на мода
някой, но не (някога) е написал
че спи с жена си в името
на своята полигая
Някой тук и сега
пише

че спи с различни
в името на своята
многами

шизофрения на свободна практика-
именно затова се
раздам
за да покълна от себе си
но да разцъфна в теб
тичинките ти жадуват спазъма
когато се Случи
ще чуеш Бочели по сватбите
за сега слушай смъртните
и ме чакай да се родя
съзра ли –
значи се Случвам(е)

Анет Атанасова

Търсене

В душата на бялото
преставам да бъда себе си
започват стенания и се ронят лосни
от гърба ми,
който вече е нечовешки
а само чужда плът, изтезана от къмшици
оставили белезите си от един по-друг живот
който още стои неизписан
затова ме дращи и пука
като неродено в десети месец
като жътва през есента
и трамвай в 1 часа по Раковска
където няма пътници
но има тръгнали на път
мук сричките ми се ронят бавно
като всяка троха разменена от враните
предадена от майката на малкото
в един безмълвен реверанс на Вселената
където живата е останяла пералня
която се върти по-бавно от другите
и не изпира докрай
а само привидно изчислява мръсотията
внуша във секу шев и крошка
и аз оставам единственията контраст в пейзажа
където падам по-гръмко от комета
за което никой астроном не е чувал
събирам си сричките, като съблечени дрехи от нога
пристигам сумиена и завързвам обувките
и продължавам да скитам
докъто един ден не намеря

Анет Атанасова

къде да си постеля белия чаршаф
и да го надраскам катранено
за да спре да ме боли гърба от къмшиците
и да не държа рожбите си повече от 9 месеца

До дъщеря ми

зnam чe всичко дето ми тече от очите
са само водите от неслучените ти разждане
зnam, чe когато чета наум е само защото
ме чуваши по-добре в бездумието
стоманата убива фалша
в сенките зад завесата
голотата опъва на простора
сивите гънки на облечени думи
усили мълчанието си с още децибел
мисля че оглушавам – пищиши
виждам съвършенството на
разсейни кръгове във водата
докато камъка още е във въздуха-
хвърляй

Анет Атанасова

Знам, че онова дето ме боли в ясно
Го правиш само, за да предпазиш лявата ми полвина
Знам, че яувам пулса си през стениите
Поради ритъма на нашите два
Знам, че колкото повече обичам себе си
Толкова повече давам на друг Някого
Знам, че всеки път щом прокървя
Е само, за да добият цвят твоите устни
Знам, че се задушаваме взаимно
Само да може всяка от нас да има дъх в гръбца си
Знам всичко, което не трябва да знам
Но мила, чуй ме когато ти казвам:

По-добре е още да не те е имало
Отколкото да те няма докато още си

Из(вън)мен

Някой ден когато отново изляза от себе си
Ще има счупени мостове и задавени риби
Умиращи неродени деца ще плачат с подта ни
Обрулени листа ще дерзят септичност
Циганите ще смукат кожите си да капе мастило
Баба ще е неготова отново с чеиза свамбата ни
Концентратът ще губи таланта си да ме изтръпва
Поетите ще спрът най-накрая да пишат за тихото
Когато накрая Любов се превърне отново в подлог

Някой ден, когато отново изляза от себе си
Ще спра да обичам жена си
Защото Нейно е всичкото мое
Твое е всичкото То ми останоно

Анет Атанасова

Вагнер в бяло

Рисувам с пръстите на краката си захарна фабрика
После с косите си изплитам най-соленияят захарен памук
Продавам ти клечката – ръката ми около която се увиваеш
В началото отхапваши бавно но шумно докъто не се заплетеши
Започвам да сгистям клемките ти и да изтича кръвта им
Всичко става синьо, после още по-синьо
Нокътът ми- прецизен тънкописец се обвива в течността ти
Чертае месеце и полумесеци посред бял ден
Обелваш коленцата си на кратерите ми
Руа естетиката на тяхната така излишна симетричнос
Поставям инициалите си върху глазените ти
После ожаднявам от всичката тази сладост
Потича от очите ми, напоявам се устните ти
Вече си готова за покълване
Първият цвят е предизвестие за втори

Първи писък

пръстите опират утробата на пурпурното кадифе
зачева нови и нови букви с всяка от гънките си
всичките новородени са мъртви...без едно
носи се смрад на полуживо, което е по-лошо от полуумряло
нима въжделанията на ума имат паспорт
за преминаване отвъд границата на пънната връв
и ако е така кой реже лентата за откриването
ако понесеш смъртта на собственото си раждение
си из себе си
ако понесеш раждането на собствената си смърт
си из Няя
вдишай

Анет Атанасова

Неизбежно

Алъзията за бившия ни бъдещ свят
те ограбва повече от циганката на Великден
несъвършенството не се измерва в дефекти
точно толкова колкото
„трябваше, можеше, щеше“
Са в минало несъвършено
Ще осъзнаеш, че понякога Е, каквото НЕ Е
Само за да стане, каквото не е било
Алъзията ти за бившия ни бъдещ свят
Е кучката, за която никога няма да се ожениши
И същата, с която всяка нощ си лягаши
+

Няма неизползвани бъдещета
Плодът винаги чака в зародиши

Анет Атанасова

Предадеш ли се, печелиши ли?
Опиташ ли, губииши ли ?
Помисли!
Живота, живот ли е ?
Смъртта, отговор ли е?
Прераждането, съществува ли?
Виждаш ли, гледайки?
Чуваш ли, слушайки ?
Вярваш ли, мечтайки ?
Падаш ли, ходейки ?
Мразиш ли, обичайки?!

Мария Чапарова

Живот в клемката на свободата

Един ден някой ми каза,
че животът е зловещ и страшен,
че подобно като стъклена ваза,
счупиш ли, светът ще е ужасен.

Счупеното може да се залепи,
пукнатината обаче е вечна,
дори отвътре да гори,
мисълта за съвършенство е далечна.

И щом настъпи час за новото,
ти искаш старото да замениши.
Не избираш малкото сред многото,
а после другого виниш.

Какво е силата, щом изход липсва,
какво е волята, щом хубаво не предстои,
зашо далече сме, а крачим близко,
щом всеки скръбен е, какво тогава ще блести?

Нощта е тъмна и студена,
утрото е най-красивият пейзаж,
пред кое главата е склонена,
истина ли е това или мираж?

Въздухът е лек, а също пращен,
мирисът е хубав- на цветя,
а борецът за красиво е безстрашен,
бори се със всяка капчица душа!

Да бъдеш различен

В свят на идеали, суета и рутина,
в дни, в които чакаш падаща звезда,
във време на бунтовничеството и на провала,
всеки чака троизвращаща възхвала.

Миг един, а успяваш да премислиши всичко,
отговорът е далеч - чувстваш само студ и нищо.
Лежиши в тревата, чакаш вдъхновение
и търсиши светлина сред общо небедение.

Вървииш по път или оставаш в плен,
чудиши се: „Днес ли ще е моят ден?“
Ще ти служат ли небето и Земята,
ще завърти ли танк животът колелата?

И питаши, и търсиши, и разучаваш,
за мир се бориш, а такъв не получаваш.
Рисуваш в ума си, а после с ръка,
слабяши и придаваш смисъл на една мечта.

Когато някой те посочи с пръст презгъщаши,
обръщаши глава и поглед не връщаши,
душата е безпътна, но и много струва
лоша дума със добра да се лекува.

Зашото съществува истина на мъдростта,
да вървииш напред с любов, а не със гордостта.
Да пазиш името си в бой без меч,
да останеш себе си и тук, и надалеч!

Нина Стойнева

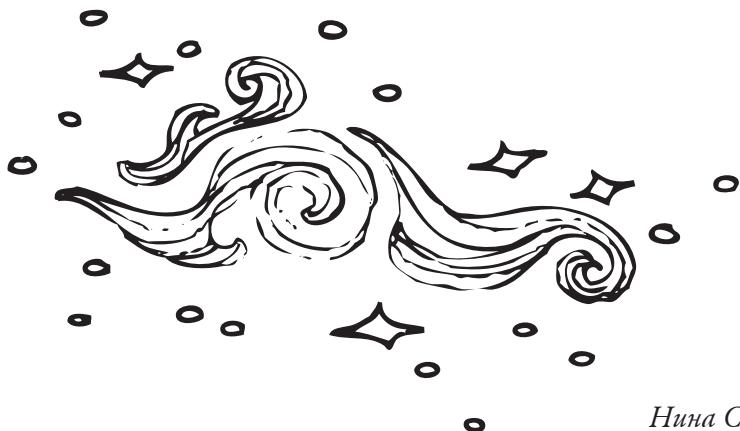
Общество в цветове

Народ, но всъщност пъзел -
пъзел от части, такъв от съдиби,
съдибите, сплетени на възел,
онзи, който стиска, докато не заболи.

Традиция са вече приказки за оптимизъм -
„нова мода“ във „несъвършения объркан свят“.
Говорим за добро, а във душите песимизъм,
„завладяваме света“, но той за нас е непознат.

И ние хората се борим за своя важна кауза,
в името на нея стреляме се с лоши думи,
думите безкрайни, а все стига се до пауза,
всички сме едно, а ето пречка помежду ни.

Аз предлагам всичко да е в черно,
символа на мрака или на тъга,
да си червен и обичлив е сякаш лековерно,
единствено във тъмното се търси светлина.

Нина Стойнева

Близко-далечни

Седя на обща маса с група хора,
водим разговор за разни там неща,
уж разпускаме, а във главата ми умора,
умът миnak застава пред война.

Познати са ми звуците им, тонът и лицата,
същият е този като всеки други ден,
nak тези са очите, дрехите, косата,
събрали сме се, но дистанцията нашепва в мен.

Столовете - брегове във океана,
различен обитава всеки тук от нас.
Не знам със тях как приказката стара да захвана,
за душите им, уви, не намерих истински компас.

И сякаш се намирам в непозната сграда-
огледждам се за входа към поредната врата,
тишината вече никак не помага,
изхода не търся, но към него води мисълта.

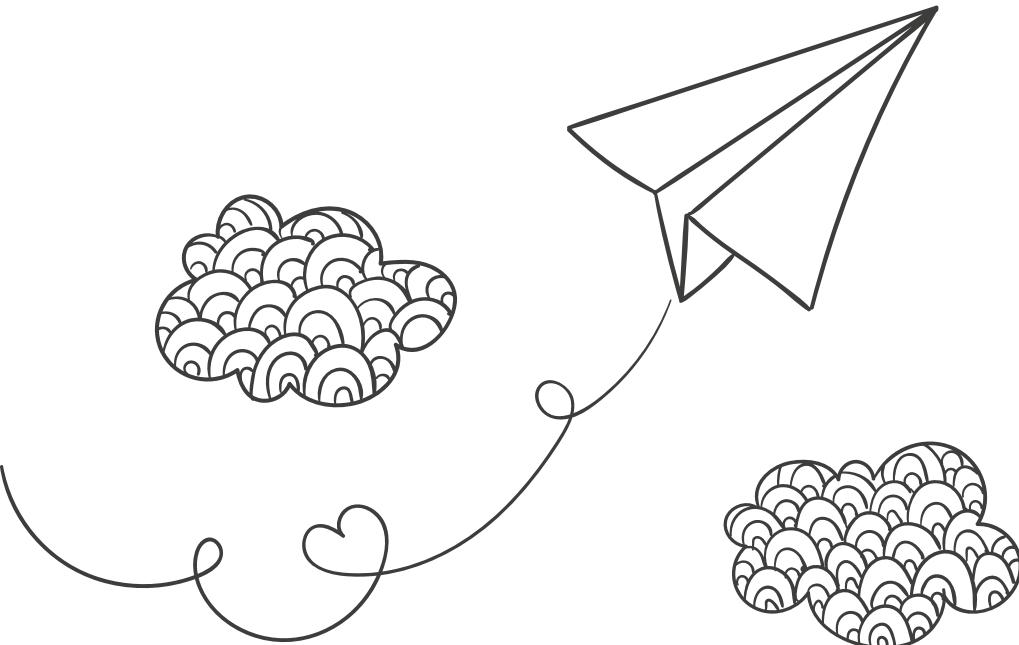
Далече съм и искам да се върна,
това е и причината да бъда тук сега,
но какъв е начинът нещата да обърна,
щом сблъсквам се единствено със празнина?

Да, времето е истински магьосник,
да, то дава тласъка към миналото и сега,
отнася ли се до години – то е най-големият прахосник,
за истина обаче лепва най-високата цена.

Инак в процес на вътрешна борба
пред тях аз вдигам бяло знаме и се моля:
животът в бъдещето ми да бъде за мира,
а масата - последната ми връзка с тези хора.

И ето ги около мен и аз сред тях,
слънцето, за разлика от нас, блести на небосклона,
за пореден път и за последен осъзнах,
че всеки бори се за своето величие, за своята корона.

Борете се, летете, вий, деца на суетата,
предайте себе си за сепен път и искайте отплата.
Пък аз ще се намръщя грозно за едната правда,
ще си отрежа крилата и ще пълзя към свободата.

Нина Стойнева

В търсен е на света

Защо денем небето е синьо, а нощем е черно,
да не би да е със две лица нашият Земен таван?
Нима слънце да видиш е нещо модерно,
нима мракът е скъсан и скучен гердан?

Казват, че където има сянка, има и заблуда,
човекът чувствал само онова- видяното с очи,
че всичко скрито за душата е прокуда,
че от незнанието не спира да боли.

Защо – въпросът буден е във мен,
умът ми стихва и се запилява,
и тоз крадец на щастие го искам заловен,
не желая мислите ми на кълбо да замотава.

Понякога се питам: защо ни е комуникация,
на какво ни научава всеки допир със света?
Дали чака ни в далечината искрена овация,
дали в глобата си ще мога този свят да побера..?

Нина Стойнева

Благодарност

Когато всичко наоколо гори до основи,
бъди човекът, който пълни кофа със вода,
когато някой на приятел се престори,
показвай му напук човешката си хубава страна.

И щом небето срецне мрака за пореден път,
свети с фенерчето на добрината.

Дори когато демоните за заложник искам да те заловят,
пребори ги с думи и лети във синевата.

Кажи -благорадя! и продължи,
когато всичко губи своята надежда,
дори и за добро е, за нищо никой не лъжи,
съдбата дарове за честност ти отрежда.

Обичай близките си и живей във правда,
без значение животът колко е суров.

Ако имаше рецепта за това, което разва,
би ли имало човек- за приключения готов?

И когато някой те засегне,
със усмивка отвърни и с топлина,
дори товарът на плещите ти да тегне,
издърж докрай във името на любовта.

Мисли

Затварямя бавно гвеме си очи да спя,
а мозъкът ми сякаш вдигнал е въстание,
и как мечтая куфарите им да събера,
не издържам вече на това терорско изпитание.

Мисли, шумни съседи, какво ги правя?
Защо въобще ги приютих първоначално?
Поставих си цел целта да забравя-
неуспешното ми се получи идеално.

Билет към спасение

Повикайте ме, щом настъпи хубава промяна,
мигът ще искам с вас да споделя,
но не искам новина от мен да е разбрана,
щом е бездуховна- с вас тогава няма да се веселя.

За вас сърцето си на късчета раздавам
и да, боли, но няма как да видите това.
Всичките заслуги до една ги признавам,
гордея се, че стигнахте сами върха.

Затова не ме търсете до вас във бедите,
защото аз сама ще намеря пътя към вас,
И повярвайте, ще ги спася, премахвайки стените,
Които скриват публиката, аплодираща за нас.

Самочувствие с покритие

Да, имаш самочувствие- като тиара го носиш,
виждам блъсъка във твоите очи,
но защо почести от другите просиш?
Дори и да блестиш, за теб го запази.

Може би си много умен или умна,
може би събираш знания за милион,
може приказката ти да бъде сладкодумна
и да пълниш с мъдрост цял камион.

И сякаш жаден си за почест и амирация,
сякаш и животът около това ти се върти,
подписваш всекидневно своята душевна декларация,
докато мастилото не дойде нужда да се подмени.

Питам се защо е нужно да си пръв,
нима някой е способен в определяне на правилата?
Не спираш, бориш се със силата на лъв,
само за да наднешnak на някой във краката.

И не, в това не смеят ти другого да обвиняваш,
защото главата наведе си сам.
А реши как качествата свои да употребяваш,
защото сам от себе си ще бъдеш изигран.

Самочувствието ще ти послужи само за увереност,
за власт ли е- го изхвърли и запомни това събитие,
така ще се спасиш от подсъзнателната злонамереност -
ще си човек, но със покритие!

Нина Стойнева

Те казаха, аз казах

Спри, не мърдай, обърни се,
кой ти каза да вървши напам?
Ом постъпката си произволна засрами се,
за мисълта ти нищо и не ща да знам.

Не ги интересуваши, но те управляват,
затова което казваш, ти го изпълни,
да им се подчиняваш и без звук те убеждават,
така че изпълнявай и не се бави.

Да не си посмял да кажеш нещо,
защото някой може да ти се възпротиви,
а да спориш сам със много е зловещо,
затова ме слушай и не говори.

И не, недей това да правиш,
ами ако той не ти го позволи?
Ами ако на нея не и се понравиш?
Ами ако те те гледат с лоши очи?

Дължен си, дълга си плащай,
на другите от себе сиnak заплати.
Дори и бомба да ти хвърлят-хващай,
ала благата с тях по равно раздели.

Те няма да ти позволяят да си такъв, какъвто си,
но тях за образ примерен ще дават,
затова за бъдещето свое сам се помоли,
единствено молитвите ти няма как да пребоявам.

Затворен си в затвор без присъда,
твърдят, че си свободен, а вътрe не си,
осъждат те за сумите „ще мога, ще бъда“,
затова признай „вината“, че това си ту!

Нина Стойнева

Вдъхновение

Ти си моят стимул, мойта муза,
га, точни ти – четящият това,
ти в задачата си дългата хипотенуза,
открия ли те тебе, всичко друго ще решава.

Ти си равенство, което ще намеря,
защото ако не успея, ще си разваля репутацията,
със тебе ако трябва сили ще премеря,
само за да сме на равно и да съберем овацията.

Ти си моето вдъхновение,
защото те краяха със шепи от мен,
ако не беше ти, аз щях да се удавя във презрение,
ако нямаше кауза, нямаше да има и ден.

Ти си, аз съм, те са,
всеку има своето определение,
всеку крие нещо зад завеса,
било то болка, радост или впечатление.

Ти си вдъхновител и разпространител,
моля те, недей забравя никога това,
моля те, не падай никој в категория „рушител“,
ще те спънам, но не позволявай с теб да надне и душевността.

И нека им благодарим, че ни се смяха,
чрез тях как злобните се веселят видяхме,
на думи са големи, но душите сякаш занемяха,
в това, да бъдем като тях, добре че не се престарахме.

Ом днес духовното си богатство започвам да харча,
ом него трупах и трупах, щом злато пестях,
обещавам, че за щастие до нула ще изхарча,
освен душа, цена аз друга не видях.

Призрак

Във замък с дебели високи стени
призрак самотен е блед и мълчи.
Навън дъжд пороен вали ли вали,
безплътно сърце има, но так го боли.

Той е мираж за очите,
той е дух със все още човешка душа,
той се крие плахо зад стените,
той вечно чака влака към света.

Не се крие, но не го и виждам,
те ли са слепи, или той е във сянка?
Към него без да знаеш се придвижваши-
ако призракът е дом, то ти си негова стопанка.

Той е безмълвен и безплътен,
а ти не си ли същият, какът?!
Колко пъти продължи по пътя кръстопътен,
почти никога не стигна до финал, нали?

Казваш, че за пример бил си човек,
а от човешките качества колко запази?
Казваш, че живееш в двадесет и първи век,
а защо повече от 21 човека намрази?

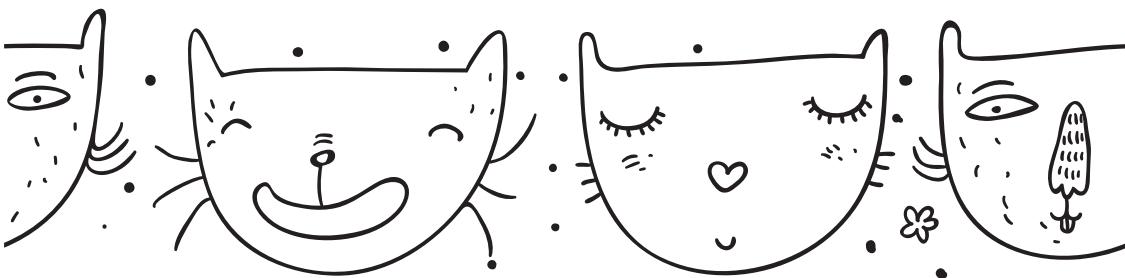
Призракът си няма врагове,
а ти защо не си като него?
Защо размахваш гневно двете си ръце?
Нали си човек, защо ти е его?

Човек ще си каже, че ние не сме хора,
а просто образи, загубили се в собствените си лица,
които ако не чувстваха понякога умора,
нямаше да знаят живи ли са на света.

Ако нямахме тяло, какво щяхме да имаме?
А като имаме него, какво ли ни липсва?
Че нали си имаме ръце, с които лакомо да взимаме,
а призракът си няма нищо, сякаш не се вписва.

Ние през стени не минаваме,
но скоро те се изправят пред нас.
Докоснем ли нещо, допир признаваме,
но душевен усет сякаш липсва в земния атлас.

И в крайна сметка, кой е този призрак зад стената,
който от света се крие плахо и страни?
Щом е бледен и безплътен, защо не мина през вратата?
Приятелю, та призракът са нашите души, сме точно аз и ти!

Плачът на природата

Бе студен и мрачен ден,
дълъг валеще над градчето
и тишината, обикаляща около мен,
ме приспиваше без звук - с гласчето!

Това гласче във тишина
беззвучно бе, но се усеща,
че природата тъжки сега
за глупостта ни нечовешка!

Природата плаче със сълзи поройни
и гръм се чува далеч във висините,
мястото заради постъпките недостойни,
които ѝ причиняваме ние!

Накъде отиваме ние
и кому е нужно това;
камбаната тъжно продължава да бие,
а дъждът си вали със дни все така!

Плач в дълъгда

Когато искаш да заплачиш,
иlez на вън, под дълъга,
по мокрите пътеки щом закрачиши,
се вслушай в своята душа.

Нека падат твоите сълзи,
сливайки се с кандумите дълговни,
нека всичко, от което те боли,
да си отиде с мъките отровни.

А когато спре дългът,
изтрий и своите сълзи,
Продължи напред в живота
И усмихвай си ти му подари.

Нина Стойнева

Животът на клоуна

И там, сред тълпите от хора,
един маскиран клоун седи и чака,
всички сочат го – актьорът,
който със децата им игриво се закача.

Носи маска на усмихнато лице,
а вътрешно сърцето му се къса и плаче.
За снимкаnak прегръща нечие чуждо дете,
но не и своето мъничко гладно юначе.

Преди си мислеше как майките глезят децата си,
как често им купуват някоя нова играчка,
а той за своето продава душата си,
дарява с обич други, за да плаща на бавачка.

На сина си подарява закуска, вечеря и обяд
и вместо играчка го прегръща силно,
той за него е целият свят,
за него носи бреме изобилно.

Той завижда на майките, водещи рожбите си за ръка,
но и те са тези, плащащи за хляба на детето му,
несправедлив е животът, но несправедливият му плаща а храна,
купувам си от него една снимка и сърцето му.

Коя съм аз?

Стоя сама... незнание...
Кълна съдба... от знание...
Изправям се с болежки, със стениане,
Инак на земята падам... ридане...

Подавам ръка на враг – лицемерие,
Смея се със тях – лековерие,
Спъват ме със крак – нямам доверие,
Не вървя до тях – високомерие!

Направих им услуга – те ме уважават,
Сбърках в нещо – с кал ще ме замярат!
Хвърлят тежки думи – не, не престават...
Ако няма полза нак си заминават.

Стоях мълчаливо, за да ми се подиграват,
спънах мен, за да могат егото си да изправят.
Сърцето ми ритат и футбол разиграват,
ако вкарат гол, не спират да се възхищават.

Станах, изтупах грехите си, дъжд заваля,
омразата им, дори силна, не ме спря.
Сърцето си обратно взех от земята,
но не чувствах нищо, голът вече беше вкаран във вратата.

Завис(т)имост

Завиждаш, че някой вместо теб е щастлив.
Че живее живот радостен и гив.
Обичаш другите да обвиняваш
и щастлието свое в чужди ръце да поставяш.
Това, драги, прави те зависим,
зависим от нечие благоволение.
На страдание ще си ти обречен,
не премахнеш ли от живота си излишното стълкновение.

Ставаш сумрин и се питаши: „За мен погрижи ли се някой?„,
Очакваш чай, кафе, закуска на масата в хола,
чакаш някой леко да отдръпне специално за теб стола.
Да седнеш и да се почувствуваш желан,
да повярваш, че си за някого неговия талисман.
Но ден след ден събуждаш се и знаеш,
че в стаята отсреща въздухът е тежък,
наситен с мисли имягост.
Най-лесно е да се престориш, че нехаеш,
че няма мрежа, която те обвързва,
че пожелаеш ли – свободен си да отлетиш.
Но пропускаш, че първо крилете си трябва да залепиш.

Обеднял си на думи и чувства,
усещаши как около теб всичко се срумва.
Градиши живот от отломки, отдавна забравени,
възраждаши усещания откога сподавени.

Зависим си, човеко, от теб самия
и не е никак за завиждане твоята орисия.

Сандра Пенчева

Остани

Силна си.
Можеш още.
Упорита си.
Продължавай.
Истината
наближава.

Намери ме.

Тук сме!
Потапяме се
в бездната
от сенки и лъжи.

Чакаме,
слънчевия лъч.
Приближава се...
Ето го!
Слънчевият лъч,
видя го.
Усмихна се...
Усмихката,
усмихката е
слънчевият лъч.

Непоколебимост

Ту си силата.
Ту си куражът.
Непоколебима си.
Стреляш
Не уцелваши. Не е твой.
Стреляш отново
и ето, прониква
дълбоко
в ясното рамо.
Това е жертвата.
Осъзнаваш,
че любовта не трябва
да плод на твоя оствър
ум.

Трябва да е борба, за
свобода.
Борба, за живот във
вечността...

Победа!
Победата е любовта.
Моментът
на свободата
настъпи.
Влюбихме се,
във вечността...

За последен път

Последния път, в който се смяхме беше приятно.

Последният път, в който говорихме сподели част от себе си.

Последният път, в който вървяхме продължи сякаш само миг.

Скарахме се, не разбирах мотивите ти но уви и ти не разбра наадеждите ми.

Оставихме децата, който се смееха заедно.

Оставихме глупавите шеги носещи ни щастие.

Сега сме непознати, отделни хора сякаш никога делили нещо ценно, но с времето се е изгубило и е останала само незабележима следа.

Вярвам, че изглеждам глупаво в твоите очи и това започва да не ме притеснява.

Започвам да израствам по - силна и смела от тогава.

Но от време на време ще се сещам и ще си позволя да почувствам тъгата.

После ще порасна още малко, ще се усмихна и ще продължа по пътя си осиян с поуки и препятствия.

Простиши ми и прощарай и нека продължим напред!

Мария Чапарова

Обикнах те, преди да можеш да обичаш
Обикнах те, макар да си далеч
Обикнах те, колкото и да е трудно
Обикнах те, защото си човек

Погледна картиината на стената. На нея беше тя, усмихната до уши лежаща в снега, забравила за света. До нея лежеше усмихнат единственият човек, притежаващ способността да я накара да забрави за света. Света, който за нея бе клемка.

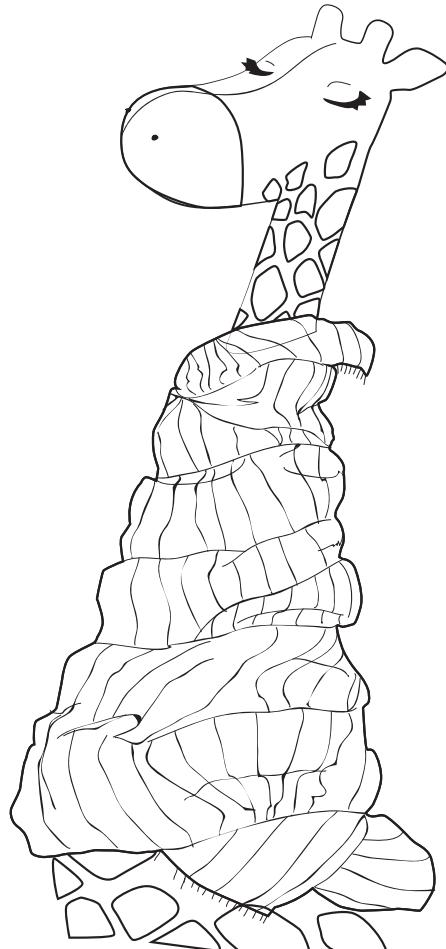
Този човек отдавна бе изчезнал.

Тя бе вешница, а той чудовище.

Тя се бореше за него, той пусна ръката и.

Той падна.

Тя стана.

thanksbutnothanks

Благодаря, но не ми е нужна
още евтина любов от евтини стъкла
още празни прегръдки и мокри целувки,
кисели устни, от които канде спиртна отрова
зад тях горчи черният дим на измуфтени цигари.

Надежди, обещания, всичко започва с поредната бутилка,
ставаме, само за да легнем отново в нечии други легла,
но под чуждите одеяла топлина не се намира
и най-белите чаршафи винаги ще са мръсни, щом си попаднал в
тях случайно.

Кожата е суха, очите са уморени, гласът е прегракнал и ръцете
вече нямат сили
храня се с кухи емоции като празни въглехидрати от евтина
бафла.

Купувам поредното шише и се надявам да го разменя за малко
внимание,
пия на екс само, за да видя, че на дъното не ме чака спасение.
На дъното виждам себе си, изкривения и измачкан образ на това,
което съм била.

Така че благодаря, но не ми трябва още евтина любов
още псевдо романтика, още празни шишета.
Моето легло никога не е било по-топло.

Maria Vlahova

Най-различни цветя

Ще ти осветя пътя обратно навън
докато ти се давши в тая черна отрова
от която си мислил, че имаш нужда.

Ще ти наредя шарени лампички по земята
и ще пресвяткат като вървиш, за да не се изгубиш в мрака,
в който толкова дълго си живял, наричайки го свой дом.
Но една къща няма как да е стабилна, щом стои върху изгнила
основа
и там цветя няма как да растат, щом под корените им има
мъртва почва.

Остави ме да хвана душата ти в гвеме си ръце
и да я посадя, за да може от нея да поникне
сърво, голямо и силно, с широки, перести листа.
На пролет ще седим под дебелата му сянка и ще слушаме
синигерите
от сока му ти ще правиш сладък сироп, а аз към него обесени
палачинки.

Когато ни писне да седим, ще се разхождаме из шарените поляни,
ще броим цветове и ще духаме минзухари.

Ще те приломя в моята слънчева градина, с розови стъкла и
лимонено-жълта врата,
в нея ще ти посадя най-различни цветя.
В замяна искам само да ми обещаеш топлината си,
така аз и моята градина няма да се страхуваме вече от лютите
зими.

Тогава ще мога да построя за теб този чуден, шарен дом,
и в него ще растат най-различни цветя,
а моите любими винаги ще останат жълтите иглики.

Букет

От майка си съм наследила
лъбовта към цветята
лъбовта към гората
най-скъпата, най-чистата
лъбовта към светлината.

Не се ядосвай,
когато от косите ми
остават венчелистчета в леглото ти
и не режи корените,
които напират под пога ти.

Подареният букет- оставен
взе го за детски, взе го за смешен
и ето, в ъгъла седи, вече пета седмица, забравен.
Няма никога да разбереш,
че аз тaka ти гадох
лъбовта, с която обичам
цветята
гората
светлината.

Мария Влахова

Неделя сумрин

Това щастие е аромат на сини цриси в кристални вази,
то има вкус на шоколад със стафици и е посипано с едри лешници.
Очите му фотосинтезират и така храни слънчогледите, които
растат от лицето му.

Тялото му е котлон, пуснат винаги на предпоследна степен,
а аз дори и лятото спях с одеяло.

Това щастие е дръзко и шумно, но самото то често остава глухо
за симфонията, която създава.

То живее в свят, който аз отдавна бях забравила,
и тича там по цял ден.

Леките му и непринудени движения напомнят германска гоненица,
и ме примамват да изляза от периферията и да го подгоня по
меката трева.

Вървя плахо в неговите стъпки, внимавайки да не ги изгубя
и го чувам как се смее с червеното си слънчесало лице и си закача
маргаритки зад ушите.

...

Тичам и даже не обръщам внимание на потънката под мен трева,
и да се спъна, аз няма да падна, просто ще легна върху топлата
земя.

Това щастие може да бъде буреносно, когато реши, че трябва да е
такова.

Но вместо да дави, дъждът му само полива цветята,
черните му облаци се разливат върху небето, като мастило върху
лисът

но не ме плашат,
в градината ми има и сенколобиви растения.

И все пак най-лоббим ми е момента, когато бурята утихне
и щастлието повдигне невинно вежди и ме целуна с изумрудения си
поглед.

Тогава, сред цялата бъркотия от дрехи, коса и венчелистчета ми
става ясно, че това , което го прави толкова специално е, че
щастлието е прекалено заето да бъде щастие, за да разбере, че е
макова.

Мария Ваахова

Камо теб да бъдем не умеем

Посветено на Емануел Кастийо - обичамте те и няма да те забравим!

За какво плачем, когато някой
си отиде забинаги

Дали за неговата участ, или пък за неговия полет към небесата
Дали за нас самите,

дали за самотата

Която остава гниеща в нас

Която не ни дава покой дори за час

За какво скърбим след като знаем, че това не е края

След като знаем,

че ще те срещнем в рая

Знам, че скоро няма да те зърна

Знам, че няма и да те прегърна

Но на пук болката във вечен спомен ще превърна

Спомен, който ще тежи в сърцето като Сизифов камък огромен

Но и болката ще ми харесва, защото ще напомня за теб

Ще ми припомня невероятния късмет, че се срещнахме и че се
опознахме

Че последните си мигове заедно в смях изживяхме.

Та, за какво плачем, за кого, за кога ?

Няма да плача ! (макар през сълзи да го казвам)

Няма да хленча, а на хората ще разказвам колко щастливи са
небесата, че те имат

Защото всички знаем - най-добрите първи си отиват.

Скитнико, по скита малко из света,
Обиколи кварталите, улиците и града на липите
И с усмивка сърдечните мечти
И с усмивка разделящите деца (вътре в нас)
защото ти вечно скиташи из на хората сърцата.

И вместо да плачам
Трябва да мълчим и да се смеем
Защото като теб да бъдем не умеем!
Затова избай понякога в съня ни
И скитаи, скитаи
В небесата далечни, моля те,
без нас не излитай!
Защото без умора
ще те слушаме дни наред
И със скрити сълзи ще запеем с теб любимия ти ран куплет

Защото тази рана, която гори сърцата
Е способна да запали дори небесата
Тя е под формата на твоя вечно скитащ кей,
Воден от тихия есенен ветрец
А ние ще мълчим и ще се смеем
Защото като теб да бъдем не умеем!

Празнота. Музика. Сълзи

Знам, няма да плача, казах го
Но ако не го правя
Как с реалността ще се справя?
Чувствам се празна
Чувствам се омразна
Чувствам...
Не чувствам
А реалността край мен
Като огледало показва
света студен

Празнота. Музика. Сълзи
Това остана от мен
Това правя всеки ден
Докато някакво чувство в душата пропълзи
Докато споменът живота вече не грози
Иnak плача и мисля
Иnak мисля и плача
Иnak в света коварен се влага

Дори стихотворенията са умрели
Сякаш сами смъртта си са видели
Римата проплака и се затича
Към някой, който красота изрича
Защото видя- в мен нищо няма
Освен карнавална маска и измама
Нота след нота
Надявам се да убия скома
Който се крие в мен
Който се превръща в нощ от ден

И нак ще пусна тази песен
Която ще измие душевната ми плесен
Със сълзите ми горещи
Като разпадащи се пред олтара свещи.

Hagekga Йомова

ЗАПЛАМТЯЛА Е ДУШАТА

Целунах слънцето и разтворих си сърцето.

Вкусих огъня в устата
ненаситна жаждя за любов
изпита ми душата.

Още, еще...Дай да пия еще!

Замечтах се на земята
вкусих от благата в небесата.
Любихме се с красотата!

И вкусих даже еще... еще!

Дълбоко поглед хвърлих във небето,
високо хвъркнах в дълбините на морето.
Изпитах осезание с нещо тъй невъвлътимо...

Жаждата си утолих с ангелски сълзи!

Ангела Стойчев

Не-човекът в мен

Куплет 1

Всяка нощ си лягаш с мисли, остри като нож
Облакът над теб се е надвесил, а дяволът самия
До теб се е обесил и продължава да те хули
"Не си красиб, не си добър, едно чудовище си станал"
Викаш и не спиш, а хората и днес не са те чули
Кой си ти и кой съм аз? Днес всички май са луди!

Куплет 2

На сумринта ще станеш и греховете на чешмата
ще измиеш, дяволът проклет с лицемерие от света ще го
затриеш
Ще се напровериш с пълна чаша сумрешни новини
И от гардероба ще изровиш костюм от алчност и лъжи
Днес ще мразиш всички, а техните беди – в боклука да загниват
Защото пукната пара не даваш, за тези дето днес загиват.

Препев

Войни, сълзи, алчност и брътвежи
Уморени спят душевните коннекти
Тъпчи, ругай и после друг вини
Защото сърцето ти е само грозни руини

Куплет 3

Когато вече тъмно е и няма светлинни
Спокойно у дома се заблечи

Поредната вечеря - отрова от лъжи
Ще я притоплиши и ще я изядеш –
Чак от наслада ще си умреш

Куплет 4

И когато маската уморена падне от лицето
Показва се – кърваво и разплакано – детето
Плачи сега и нак се пумай кой си ти?
Безмълвен и днес видя хиляди беди
Безмълвен и днес прие хиляди лъжи
Нека облакът със дъжд да се излее
Защото сърцето ти от срам ще онемее

Принев

Войни, сълзи, алчност и брътвежки
Уморени спят душевните коннекти
Тъпчи, ругай и после друг вини
Защото сърцето ти е само грозни руини

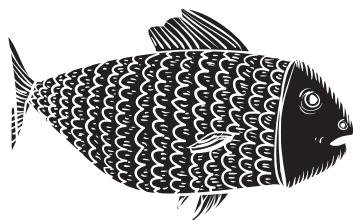
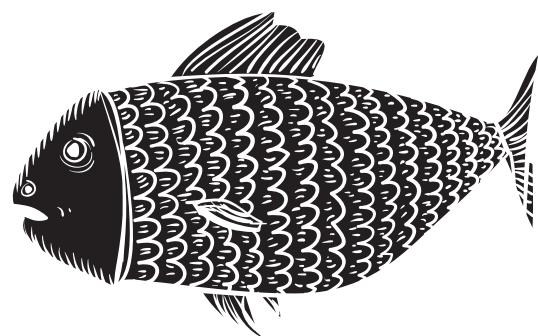
Бридж

Но има светлина една – красива песен
или пък добри слова, които казват
„Аз имам една мечта“
С крясък и промеси оковите махни
и бягай, бягай от сърдечните руини

Куплет 5

С глава счупи смеховете на обществото
И вечер спокойно заспи в леглото
Разшири своя взор и решетката счупи
На лъжците дай отпор и нека музиката да звучи
Бъди каквото искаш – птица, цвете или дори човек
Но не и мекотело, водено от вълните
По дяволите, не и човек, мълчащ пред злините!

Hageskda Йотова

Сутрешни копнеки

Куплет 1

Слънце огрява сънените ни усмишки
Трудно е да излезеш от топлите завивки
Нашият дом- с таван от безброй звезди
Нашият подслон- безброй планини

Препев

Няма да спрем по стръмния път
Няма да спрем- докато не обиколим светът
С боу върху небето
мечтите си рисуваме
Защото трябва да живеем,
а не да се страхуваме
Тръгваме отново с раница на гръб
Палим цигара и чуй ни смехът

Куплет 2

Птиците летят и весело пеят
Дали и те като нас се смеят?
Музиката - вярваме в нея
Затова силно аз пея
Лунна светлина, танци
И огнени искри
Звън на китара, нека рокендролът да звучи!

Бригж

Всичко това не е ли само мечта?
Тежка сълза в разбунтувана вода
Не е ли стих в скъсана темрагка,
Загубена на деската площафка?
Но вярвам и не спират да конеят
Че някой ден свободна ще живеят

Принев

Няма да спрем по стръмния път
Няма да спрем- докато не обиколим светът
С бои върху небето
мечтите си рисуваме
Защото трябва да творим,
а не да се страхуваме
Тръгваме отново
с раница на гръб
Палим Оцигара и чуй ни смехът

Куплет 3

И така всяка сутрин сънцето огрява мята дом със четири стени
Но азnak бленувам за безбройните звезди
Бетонният град ми се присмива и се ежи
Сънцето залязва, но не и нашите коне жи
Защото един ден ще имаме светът
Със таван от безброй звезди
И с подслон от безброй планини

Hagelka Йотова

Wrap your hands around despair
and say the game is never fair.
Touch the ground with skinned knees
it hurts inside, outside it bleeds.

You fell, you cried and noone knew
and I won't tell you that they care for you.
Some do, some don't, some put you down,
some put you down and steal YOUR crown.

You say you're brave and act like one,
you start to behave when they're already gone..
They hurt you and leave you, they don't understand
you hurt others and leave them, you don't understand.

Alone in the crowd or alone in the corner,
does it really matter, if you feel like a loner?
You hug your addiction cuz you find and escape
You hug a thing with no face and no shape.

And I don't blame you, my dear dear friend,
people with faces were not there in the end.
I don't even try to underestimate your pain,
I know what you hear now is words in vain.

This world outside will never ever understand,
but do you really need the world, my friend?
Do you really need the ones who put you down,
they are not the world and they are not this town.

You feel misunderstood, alone and sad,
But the bully you hate is with you on that.

Do you really need the cigarette, the boottle, the pills
is this the way you choose to express your feels?

Don't pretend that you don't bleed inside,
everybody does, so don't you ever hide.
Be vulnerable enough to show you care
for you, for others, for the ones who will be there.

Don't believe the ones who tell you how to feel,
as you already know, empty words won't heal.
But search the people who will know your heart,
and no, a drug will never know your heart.

Hold a pencil in your shaky hand,
don't draw a lie and don't pretend.
black and white are enough to express
the colors of your soul, this beautiful mess.

Don't draw a sunny view and birds in the sky,
if your window curtains hide you when you cry.
Don't put flowers, bees, trees, grass,
while you stare at a wall, while the days pass.

Hold the pencil like there's no tomorrow,
today is the day to celebrate your sorrow.
Your lines may be crooked, who cares, keep going
not an artist or an addict, you are only human in the morning.

Draw in your head and then with your hand,
you don't need always words to take a stand..
So shut up right now and speak with your heart,
forget the standards, do your own kind of art.

Write a poem, the saddest poem on Earth
How you've been wandering around since Birth,
How noone knew your feels and your desire,
what made you go too far to set yourelf on fire.

Or sing the saddest song of your generation,
how they left you because of your bad reputation.
How they didn't ask the reason why it happened to you,
how they turned their back and had no clue.

Why don't you run around in circles like crazy,
not knowing what you're doin' till you become hazy
like no one's watching you and like there is no ceiling,
for the first time in your life be proud of what you're feeling.

How can you heal, if you don't hit the ground?
You destroy yourself but forget to stitch the wound.
Nobody knows what you keep and have inside
Especially if it's something that you always hide.

Addiction will be there for you, there is no doubt,
and escaping from reality will make you kinda proud.
You'll act like you don't care and you'll call that freedom,
you'll become a hostage of that well-dressed demon.

Listen to me now, but listen with your heart,
I offer you a new escape through art.
Life gets hard sometimes and we all lose direction
so break the mirror and be proud of your reflection.

Днес всичко е изкуств(ен)о (ece)

Какво е изкуството? Дали е висок идеал, към който всеки се стреми, или личен интерес, индивидуален за всяка личност? Защо човекът твори изкуство и дали изкуството твори нещо у човека? Някои го наричат върховно творчество, други - музика, треми - начин на живот, но най-важното - за всеки то е неделима част, която прави ежедневието по-пъстро, по-звукично, по-красиво! Изкуството е нещо реално, но в същото време крайно фантастично. Същността му може да се сравнява със сините небеса, с волна птица, разперила крилете си в полет към висок планински връх, който постоянно се бори да достигне небосклона. Това е сценарий, който се разиграва във въображението на хората и те са тези, които го „обличат“ в одеждите на действителността. Гради се представа от различни възгледи на заблудения свят, търсещ пътя към истинското. Умът заспива пред дилема и прави опит да проумее дали прославеното изкуство е лъжлива истина, или реално съществуващ театър на действието. „The reality“ or „The circus of our dreams“?

Същинската част на изкуството е дълбоко вкоренена в трагедията. То няма собствен образ - маските, които носи, са безбройни, всеобхватни и непроницаеми. Подобно на рисунка, не се знае коя палитра ще се съчетае с друга, не е ясно дали художникът ще извърти ръката си наляво, или надясно. Но всенак, на фона на този красавец пейзаж, продължава да стои въпросът за фалшиво създадената действителност. Дали наистина всичко, в което вярват хората - онова, което придава цвет на живота, е нещо реално, или е поредната изкуствена маска на времето? Всъщност на този въпрос отговор не съществува, защото в изкуствената маска се крие самото изкуство. То е безкрайно

голяма заблуда, превърнала се в начин на живот. Изчезва като мираж и се появява отново – днес под формата на разказ, утре в текста на някоя песен. Артистът, само той разбира символиката. За него и за дейността му няма закони и норми, не съществуват правила, които да ограничат свободата му на творчество, защото самото изкуство диктува тези правила. Душата няма граници. Най-невероятната част е в това, че няма правилно и грешно. Ако наистина оценяваш нещото, наречено изкуство, то се превръща в начин на живот. По изкуствен път е направена боята за рисуване, по естествен път обаче се рисува; по механичен начин се пише текст на лист хартия, естествено обаче е възновението; изкуствено е понятието, истинско е изкуството!

Изкуството мрази реалността – за него съществува единствено въображението. За някои обаче това въображение е нереално и изкуствено. Наричам го поредния мим и измислица, само защото нямам смелостта да го употребям, да му се отгадам с цялата си душа. Ние хората не се нуждаем от терапия за по-лесен живот, нито пък от точните определения на заобикалящата ни среда. Трябва ни единствено сърце, с което да чувстваме, което да подаде ръка на скрития в нас творец и да му предостави шанс за изява. Нужно ни е нова загадъчно нещо, което още не е открито и което всеки сам трябва да намери в себе си. Дали изкуството е изкуствено? Може би, зависи от гледната точка. Портретът е картина за всички, но представлява изкуство само за онези, които искат да го открят. За останалите е просто боу и платно – език без говорящ, филм без сценарий, блъсък без душа!

Седях и я гледах с интерес.

Обикаляше нервно из пространството. Тялото ѝ беше напрегнато. Цялата тя беше напрегната. Зъбите ѝ скърцаха заплашително, юмруците ѝ бяха присвити, готови да се забият някъде. Очите ѝ искаряха с цветовете на яростта и ненавистта. Кожата ѝ беше настърхнала от негодувание. Непримиримост, войнственост и никакво странно хладнокръвие се излъчваха от нея на малки. Изглеждаше като вулкан, който ще избухне всеку момент, а щом това станеше, лавата щеше да разрушит всичко по пътя си.

Наблюдавах това чудовище и се чудех дали щях да го удържа. Защото аз наистина бях единственото, което го възпираше да унищожи себе си и света около себе си.

Изведнъж тя седна точно срещу мен. Облегна се назад и замръзна на място. Усетих как от нея лъха студенина и тъмнина. Очите ѝ се фиксираха право върху мен и спокойно посрецинаха погледа ѝ. Настаних се удобно, също облягайки се, и поех дълбоко въздух.

Коравосърдечна усмишка разтегли устните ѝ и очите ѝ блеснаха още по-ярко. Знам какво си мислеши в този момент – представи, обвии в пелена от жестокост и агресия. Приличаше на сериен убиец, който преценяваше внимателно жертвата си преди да я нападне.

Челюстта ми се стегна и в гърлото ми се появи буза. Не ме беше страх нито от нея, нито от мислите ѝ, нито от гнева ѝ. Не. Беше ме страх, че може би нямаше да успея да я заключа в клемката, където ѝ беше мястото. Не биваше да излеза извън контрол, появявайки се на повърхността. Беше ме страх, че може би тя ще победи в тази пасивна битка, която водехме. Беше ме страх, че нямаше да мога да ѝ помогна. Защото тя беше като децата – буйна, но безпомощна.

Гледахме се мълчаливо. Атмосферата беше статична, но

чудовището беше готово да се нахвърли отгоре ми всеки момент. Непредвидимостта му беше малко стряскаща, но и аз нямаше да се дам просто така.

- Какво правиш? – попутах с равен глас. Зъбите ѝ се оголиха зловещо.

- Знаеш. И ти правиш същото.

- Не.

- Да! Признай си. – подкани ме тя. – Знаеш, че мога да те разкъсам, когато си носкам, нали?

- Знам. Но няма да го направиш.

- Откъде си толкова сигурна?

- Защото съм ти нужна. Ако ме разкъсаши, ще се самоуничожиш. А ти не си толкова глупава.

- Хм... – чудовището си придаде замислен вид, но не мислеше. Беше против природата му да мисли трезво. То беше твърде първично, подаваше се на съблазните, не можеше да се контролира. Обичаше да руши. Обичаше и да се саморазяджа.

Тя рязко се изправи и отново започна да обикаля нервно нагоре-надолу. Дишането ѝ беше тежко, изглеждаше по-раздразнена от преди.

- Може би ще е добре да се успокоиш. – предложих учтиво аз.

- А може би ще е добре да мълкнеш. – просъска тя в отговор.

Дълбока въздишка се откъсна от гърдите ми.

- Знаеш, че сама си вредиш, нали? Ти си буря, която сама насочва мълниите към себе си, мислейки си, че с тях ще нарани другите. Но всъщност те те изпепеляват. Силата им е насочена главно към теб.

- Само ти така си мислиш! – язвително отвърна тя с ръмжене. – Знаеш ли какъв ти е проблемът? Много бърбориш. Много обясняваш. И винаги се стараеш да си толкова разумна, логична и спокойна. Не ме разбираш. И никога няма да ме разбереш.

- Да, така е. Ти си егоцентрично чудовище, което се хаос.

Никога няма да те разбера, никто пък ти мен.

- Не можеш да бъдеш по-права! – високомерно отговори то и злобната му усмивка предизвика тягостно усещане в гърлото ми.

- Но мога да ти помогна. Стига ти да поискаш.

- Не ти искам скапаната помощ! Толкова е безполезна.

- Значи доникъде няма да стигнем, чудовище! – пронизителният ѝ смая накара да потръна.

- Чудовище съм и то какво! Само почакай да видиш. Ще разрушава всичко с яростта си, всички ще се подчиняват под ударите ми. Целият свят ще се страхува от мен.

- И какво ще постигнеш с това? – попитах спокойно аз. Не бях изплашена. Но тя започваше да бъде, защото усещаше как силата ѝ намаляваше постепенно.

- И какво ще постигнеш с това? – имитира ме тя с изтънял глас. – Нищо, разумна идиотке! Нищо няма да постигна! И нищо не ми трябва да постигам.

- Точно така. Ти си едно безсмислие. Една лудост. Опушташ се да пропълзиш до върха, за да те видят хората. И понякога успяваш. Но запомни едно – аз винаги ще съм тук, за да те спра. Защото ти нямаши мяра. Смяташ, че получаваш удовлетворение, наранявайки другите, но всъщност така нанасяш най-големи вреди на себе си. Ти си чудовище, създадено от тъмнота. И в тъмнината трябва да си останеш.

Изведнъж се озовах право пред нея, а в ръцете ѝ имаше пистолет, който сочеше право към мен. Не трепнах. Дори не си и помислих да отстъпвам или да се страхувам. Знаех до какво ще доведе това.

Първият куршум ме уцели в крака. Жестоката усмивка грейна на лицето ѝ.

- Имам още гва. И няма да ги пестя. – изръмжа злобно тя. Вторият куршум попадна в рамото ми. Честно казано, не усещах

болка. Бях абсолютно безразлична към случващото се. Защото краят беше ясен.

Последният куршум беше изстрелян директно в сърцето ми. Когато проникна под кожата ми, имах неприятно усещане, но онова, което предстоеше, си струваше да се види.

Чудовището се ухили със задоволство и аргументност, очевидно гордо от постъпката си.

- Сега кой е безсмислието? – отровно просъска тя. Сега беше мой ред да се усмихна.

- Погледни към мялото си. – кимнах към нея. Първоначално скептична, а след това учудена, тя напина петната от кръв по кожата си. Те бяха на местата, на които ме беше пристреляла. Силният писък почти проглуши ушиите ми. Чудовището изпадна в дива ярост, скубеше косите си, гледаше ме обезумяло, крещеше, че това е невъзможно.

- Как... Какво... Какво ми направи? Ти си виновна! Tu! – обвини ме тя.

- Разбира се, че не съм аз виновна. Не аз насочих пистолета, не аз дръпнах спусъка, не аз кървя. Отговорността за собствените действия е тежко бреме, чудовище. Но ти си толкова неразумно, че гори си позволява да прехвърлиш това бреме върху друг. За твоя жалост обаче, аз съм твоето огледало. И каквото насочиш към мен, идвай и при теб самото. Неизбежно е.

Тя се строполи на земята, ридаейки отчаяно. Не осъзнаваше какво бе сторила. Но аз осъзнавах. И щях да излекувам раните ѝ и да направя най-доброто за нея – да я заключа в тъмнината, към която принадлежеше. Щях да ѝ помогна.

Отидох до нея и коленичих. До мен се появи аптечка и превързах сръчно раните ѝ. Щеше да се излекува скоро. Трябваше само да почака.

Изправих се и я хванах за ръка. Без да казва нищо, тя се изправи и с бавни крачки се запътихме към клетката.

Прекрачвайки прага ѝ, пуснах ръката ѝ и бутнах вратата.
Заключих я, а тя ме погледна отвътре, очевидно очаквайки нещо.

- Върви си. Нямаш работа тук. – каза тя с изнемощял глас.
Седнах на нога и облегнах гърба си на решетките.

-Напротив. Ще те пазя. Защото ти си буря, която сама
насочва мълниите към себе си...

- ... мислейки си, че с тях ще нарани другите.

Двамата мъже вървяха по оживената улица. Макар че бе рано сумрин, а първите лъчи на слънцето едва се показваха отвъд хоризонта, много хора вече бяха тръгнали за работа и бързаха да пристигнат в офисите си заради есенният студ, който беше завладял града. Сливайки се с многобройната тълпа, мъжете се провираха между хората, като първата задача за деня предстоеше да бъде отместваната в списъка като успешна.

Станислав Руслев беше преуспяващ. Относително млад и изключително харизматичен, с много нюх и сред едно от множеството му качества беше да усеща и пазара, и клиентите си – да усеща всяка промяна, всяка иновация и да се адаптира като един истински хамелеон към вечното променящите се настроения и порядъци. Беше находчив и агресивен. Безкруплен и дори малко садистичен, защото обичаше да гледа как персоналът му се гърчи под пронизващите му очи в очакване на присъдата му – повишение, уволнение, бонус, а може би орязване от заплатата. Обичаше да ги унизиava. Малко, за спорта, заради приятните тръпки, които пробяваха по гръбнака му всеки път, когато видеше несигурните лица и треперещите крайници на служителите си. Това му доставяше удовлетворение и дори забавление. Единственото човешко в него беше обликът му. Един вълк, преоблечен като непоправим чаровник. Всичко останало беше потънало в блатото от алчност и безчувственост.

Спас Йорданов, младши маркетинг специалист и асистент на Станислав, крачеше редом до шефа си с цялата гордост, на която беше способен. За скромните си 24 години беше покорил достащично професионални върхове, а блескавото бъдеще тепърва му предстоеше, беше абсолютно убеден в това. Въпреки че Руслев беше студенокръвен кучи син, имаше много да научи от него. Той беше неговият учител и идол. Искаше да стане като него – богат, умен, успешен, дори и това да значи, че ще трябва да зачеркне думите „срам“, и „съвмест“, от речника си. Беше готов на

Всичко - измами, подкупи, удари под кръста. Знаеше, че тези методи са неправилни, но Станислав ги прилагаше ежедневно. Тогава защо не и той? А и нещата в този бранш се случваха именно по този начин и, за щастие на Спас, той научи това по лесния начин чрез мъдрите напътствия на шефа си. Да, преди беше добър, смирен, скромен, с големи мечти и желания. Но установи, че идеализъмът и амбициите му за финансово благополучие са две неща, които не могат да вървят ръка за ръка. Едното трябваше да бъде пожертвувано за сметка на другото. И той пое по пътя на амбициите, защото те щяха да му донесат повече капитал.

Изведнъж Спас усети как нещо или по-скоро някой го хваша за крачола на новия му панталон. Раздразнен, защото така или иначе бързаха и гори вече закъсняваха, погледна надолу към съществото, което се бе осмелило да го докосне. Видя някакъв остарял просяк, който имаше наглостта да стиска колкото сила имаше плата на скъпата му дреха. Мръсните му, съсухрени пръсти се бяха вкопчили отчаяно,kokалите изпъкваша под грубата и изсъхнала от студа кожа. Главата му беше наведена, а от устните му излизаха тихи, умолителни думи. На гърба му беше наметнато одеяло, което приличаше по-скоро на парцал с множество дунки.

-Пусни ме, старче. – каза отвратено младият мъж.

-Моля ви, умолявам ви... - шептеше тихо просякът. Силният вятър заглушаваше молбите му.

-Пусни ме ти казах! – Спас тръсна крака си, изривайки слабата ръка на стареца. Тъпа болка се разнесе по кожата му, принуждавайки го да се свие още повече и да замъкне.

-Как смеете?! – разнесе се женски глас зад мъжете. Йорданов се обърна и видя млада жена, която се приближаваше все повече към тях. Лицето ѝ се намръщи при вида на тази грозна сцена, а в очите ѝ се разгоря огън от ярост. – Не ви е ли е срам да се отнасяте така? – изкрешя тя. Станислав също се обърна и я изгледа арогантно, въпреки че си спести коментара.

- Йорданов, да вървим. Закъсняваме и без това. Размърдай се! – суровият му глас не позволяваще дори и намек за неподчинение, затова Спас закрачи отново след шефа си. Дори и вървящ обаче, той постоянно обръща главата си назад. Беше странно смутен от забележката на непознатата. Може би наистина не трябваше да реагира така, но защо този просек не го пусна, още когато му каза? Ако го беше направил, ситуацията изобщо нямаше да се развие така. Поведението му беше абсолютно оправдано.

Последното, което Спас видя преди да завие зад ъгъла, беше как жената подаваше на стареца бутилка с вода и сандвич, а преди окончателно да се изправи, му дава и пари. Нещо го жегна при видя на тази гледка... Вина...

– Йорданов, престани да се момаеш, иначе ще останеш само с половин заплата в края на месеца.

Младият мъж се сепна и тръсна глава. Вина. Що за глупости? Дори не можеше да повярва, че все още имаше глупаци, които се връзват на тези актьорски изпълнения. А и гори и той да не дава нищо на просяка, ето, че имаше хора, които бяха повече от щедри. Затова нямаше за какво да се чувства виновен.

Станислав и асистентът му най-после пристигнаха на срещата. Закъсняха с цели петнадесет минути, но никой не посмя гори да го отбележи. Всички в бранша познаваха Руслев. Той беше твърде влиятелен и сприхав, за да го занимават с такива трибунални неща като това дали е пристигнал навреме.

Както обикновено, агресивният предприемач заяви ясно и точно позициите си и демонстрира неувкусимлено властта си. Спас през цялото време слушаше в захлас шефа си – толкова убедителна реч, такава харизма, такова обаяние. Той наистина беше пример за подражание!

Срещата беше повече от успешна, но двамата мъже гори не са очаквали нещата да се развият другояче. Триумфиращи и самодоволни, те влязоха в асансьора и натиснаха копчето за

партера. Пътуваха в тишина, докато един глас проряза въздуха останър като бърснач:

- Някой ден тъпкано ще ви се върне.

И Станислав, и Спас обърнаха шокираните си погледи по посока на жената, която беше изрекла тези дръзки думи. Младият специалист разпозна непознатата от сутринта.

- Моля? – объркано попита Станислав. – Не сте ли нагла? И каква е тази враждебност изобщо? – в отговор на това жената се подсмихна подигравателно.

– Страхотно. Единият е алчен нарцисист, а другият – безскрупулен грубиян. – тя посочи към Спас. – Запомнете този ден и това, което ви казах. Защото някога ще осъзнаете колко погрешно сте постъпил.

Вратите на асансьора се отвориха в подходящия момент и жената излезе със спокойна стъпка. Спас погледна към шефа си с толкова отчаян поглед, че приличаше на удавник, а Русев беше неговата спасителна сламка. Другият мъж само го потупа по рамото.

- Жени. Не обръщай внимание. – каза пренебрежително. Спас беше твърде изумен, за да не обърне внимание и искрено се изненадващо, но и се възхищаваше на това как Станислав изключваше всичко, което влизаше в разрез със собствената му вселена чрез подобна непоколебима решителност. След няколко секунди, Спас ефективно се отърси от шока и кимна.

- Прав сте. – съгласи се той. Ето още едно нещо, на което трябващо да се научи от своя шеф.

Дните и седмиците минаваха, а коледните празници наближаваха. От време на време Спас си припомняше онзи момент от късната есен. Искри на горчива и гори срам проблясваха в съзнанието му, но те бързо биваха потушавани от непоправимия му работохолизъм и нестихващите му самоубеждения, че е постъпил правилно и че онази жена прилича на всички други жени –

твърде емоционална и с прекалено романтични представи за света. Това е още едно нещо, което научи от Станислав Руслев – жените са просто едни мечтателки, които умират да раздават справедливост където им падне. Но суровата истина беше, че хората живеят в един несправедлив свят, а движещите сили бяха парите и властта, които големите късметлии бяха привилегирани да имат.

Мобилният на Спас извибрира и той погледна отегчено към экрана. Тежка въздишка се откъсна от устните му, когато видя кой му звъни, и реши да не вдига. Но този човек продължи да го търси, затова той най-после вдигна с примирение, присъщо за пораженец.

- Мамо, работя. – измрънка той в телефонната слушалка.

- Въпросът е кога не работиш. Вечно зает и вечно работещ...

- Казвай какво има. Защо ми звъниш толкова настойтелно?

- побърза да прекъсне той тирадата ѝ. Мразеше да разговаря с майка си. Тя му напомняше колко много работи, как няма социален живот и как трябва да си намери приятелка и да създаде семейство. А всичко това беше крайно досадно.

- Миличък, имам една не много добра новина...

- Каква?

- Не, не. Премислих. На работа си, не бива да те товаря.

- Айде, ге! Казвай какво има.

- Баба ти почина.

Тишината се настани между тях така, както злокобен призрак би се настанил в изоставена къща. След няколко мига на пълно мълчание единственото, което Спас съумя да направи, беше да прегълтне тежко. Обичаше баба си. Тя беше досадна като майка му, но гответеше досада по-добре от нея. И винаги го глезеше. И цял живот съумяваше да смекчава суровия нрав на дядо му, който отсега напатък щеше да бъде сам като куче.

Младият мъж натисна червената слушалка, защото не можеше да понесе повече мълчаливата мъка на майка му. Трябваше му свеж въздух. Задушаваше се в този кабинет. Премести се в него наскоро и се радваше на всеки милиметър от него, защото беше изящен и стилен. Отиваше на новата му длъжност. Но в момента стенините го притискаха, мебелите се въртяха. Не беше на себе си.

Изтича до аварийните стълби и започна да се качва нагоре. Все още имаше световъртеж, но някак си стъпваше върху стъпала, изкачваше се нагоре. Не осъзнаваше какво точно се случва, но се изкачваше. Още нагоре, още нагоре. И още нагоре... Накрая достигна вратата, която водеше до покрива. Изблъска я, но беше заключена. С цялото си умопомрачение продължи да я блъска, докато накрая не я разби напълно. Зимният въздух се бълсна директно в лицето и гърдиите му. Отрезви го. Отново можеше да дишаш. Яркото слънце заслепи очите му, но с криволичеща походка се придвижки напред по покрива. Изведенъж се подхълзна и падна по гръб, но вместо да се изправи, остана долу на пога. Ледът и снегът щипеха кожата му през полото и дебелото му сако, но не го интересуваше. Искаше миг покой. Искаше да се отдаде на емоциите си, които напираха в него и заплашваша да разрушат дебелата стена от egoизъм, безсрание, множество излишни, лъжливи и никому потребни убеждения, че той не е това, в което се беше превърнал – един безскрупулен измамник, който би прегазил всичко, което се изпречи на пътя му, само за да получи няколко лева повече. Той беше... Станислав Русев. Негова нова по-добра, по-млада, по-находчива версия. По-алчна версия. По-студена и още по-egoистична.

Бариерата се счупи и горчици, горещи сълзи помекоха по бузите му, парейки кожата му и губейки се в снега. Не плачеши толкова за баба си, колкото заради самия себе си. Това студено място, наречено свят, го отдалечи твърде много от мечтите му. Поначало не искаше да учи икономика, камо ли да се занимава с

маркетинг. Това беше твърде далеч от него. Но тази суха материя беше „правилният“, избоОр, доходоносният избор. Разбира се, никога нямаше да просперира като художник, затова се постара да се откаже от това хоби още в тийнейджърските си години. Творческият му потенциал се изпари някъде измежду студенческите купони, многото пресмятане и сесии, за които учеше почти денонощно. Работата му при Русев и влиянието му върху него окончателно довършиха всичко творческо у него, а добродетелите изчезнаха заедно с въображението и креативността му. Единственото, което наподобяваше някакво рисуване, бяха графиките, с които се занимаваше от време на време, но те бяха също толкова лишени от истински смисъл, колкото и животът му през последните няколко години. Той беше умрял далеч преди баба му, защото правеше онова, което беше „правилно“, онова, което беше общионаложено. А личността му остана загърбена в някой от множеството тъмни ъгли в главата му.

Точно така, помисли си Снак, аз не съм личност. Аз съм робом. Не, не робом. По-лошо. Роб. И никаква амбиция за добър и осигурен живот не си струваше това.

Младият мъж се изправи и изтри съзите си. Слезе обратно по стълбите, но вместо да отиде до кабинета си, влемя в този на Станислав.

- Напускам. – изстреля Снак, прекъсвайки разговора на шефа си. Русев отпрати человека, с когото разговаряше, и го погледна стуцено. За момент Снак си помисли, че забелязва учудване, но това беше толкова крамкомрайно, че си помисли, че му се е привидяло.

- На какво основание? – попита безразлично Станислав.

- На основание, че ненавиждам работата си. Ненавиждам кабинета си. Ненавиждам колегите си. Ненавиждам и вас, честно казано. – шефът му се подсмихна малко злобно.

- Бизнесът не е за всеки. Но мислех, че ти ще просперираш. Няма значение. Не е като да си незаменим. – в този момент Спас се убеди, че Станислав Русев е онова, която винаги е бил – едно чудовище. Един роб.

- Пожелавам ви успех, господин Русев! Дано някой ден станете... човек. – с това младият мъж решително излезе. Нямаше смисъл да минава през кабинета си, защото там нямаше нищо, което да беше лично негово. Всичко беше служебно. Точно като онова, което той осъзна, че беше неговата същност през последните години.

Младият мъж излезе навън и се запъти към някое от близките кафенета. Беше загубил работа, за която половината младши маркетинг специалисти в града се избиват, но никога не се беше чувствал по-добре. В крайна сметка да работиш при тиранин беше повече от вредно за здравето и психиката.

Докато вървеше по улицата, Спас забеляза недалеч една позната, превита фигура. Веднага разпозна просякът от преди и се заптича към него. Сега беше моментът да му се реваншира. Той беше началото на неговото личностно осъзнаване. Този старец го подтикна да излезе от черната гунка, в която дори не осъзнаваше, че се намира. Той го изкара от бездната, в която той самият не знаеше, че е попаднал, защото го предизвика да чувства и да си припомни какво въщност означаваше да бъдеш състрадателен, да помогнеш, да направиш нещо значимо. Нещо, което те освобождаваше от робството.

Спас стигна до стареца, леко подтичвайки. Чу го да кашля, което не го учуди. Навън температурите бяха под нулата, а той продължаваше да е наметнат с това нищо и никакво одеяло.

- Господине, – каза Спас и го погледна в очите. Тези влажни, остарели очи. Господи, този човек можеше да му бъде ядо! – искал да се погрижа за вас. – младият мъж свали дебелото си сако, оставайки само по пулover. Зимният студ беше безпощаден, но

това беше най-малкото, което можеше да направи. Наметна внимателно стареца, след което изтича до близкото кафене. Купи топли кроасани и чай, след което ги занесе на просяка, а преди да си тръгне му остави пари. – Утре ще дойдаnak, господине. – старецът кимна съвсем леко. Беше толкова благодарен, че дори не можеше да продума.

В оставащите дни до Коледа се състоя погребението на баба му. Той плати всички разходи със спестяванията си. Купи подаръци за всички – нещо, което не беше правил преди. Направи и коледен подарък на себе си – прибра стареца у дома си, за да не мръзне навън. Смутен от тази проява на щедрост, просякът се противопоставяше до последно и накрая се договори със Спас да бъде у тях само през много студениите дни.

Младежът осъзна, че да успее като художник щеше да е наистина трудно, дори почти невъзможно, но си обеща, че никога няма да загърби творческата си страсти, само защото не съвпадаше с общоприетото и защото нямаше да му носи печалба. Затова и си намери нова работа, отново като маркетинг специалист. Получаваше наполовина на старата си заплата, но за сметка на това колегите му бяха усмихнати и оптимистични хора, а началникът му не беше умопомрачителен задник и не се държеше така, сякаш светът е в краката му. В допълнение към всичко това осъзна някои други неща: на човек му се налагаше да положи много усилия, за да не става роб на сивотата, която заобикаляше всички ни. А ние ставаме роби не само, защото някой или нещо ни потиска. Ставаме роби заради огорчение, заради болка, понякога дори заради щастливо, което всеку от нас толкова настървено преследва. Да си роб е избор. Да си роб е начин на живот, а не просто статут. А животът е толкова скъпоценен, че не си струва да го прекарваш, робувайки.

София 2017

Дневен консултативен център за деца, юноши и родители към ПИЦ по ПН София предлага програма за индикативна превенция на студенти и младежи експериментиращи или употребяващи психоактивни вещества. Индивидуално консултиране и групи за взаимопомощ с психолог.

Услугите са безплатни!

За контакт: ПИЦ по ПН гр. София
София 1504, бул. Васил Левски №126
<http://www.sofiamca.org/>

Ръководител на програмата: 0889 72 24 89
email: vkazakova@sofiamca.org

Омпичаването на този материал е финансирано със средства от Министерството на здравеопазването и средства от бюджета на ПИЦ по ПН гр. София. Програма „Индикативна превенция на студенти и младежи експериментиращи или употребяващи ПАВ“

Превантивно-информационен
център по проблемите на наркоманиите

София 2017